

בוז יבזו ל' בתוכה שם, (תהלים כב)
פי לא בזה ולא שקץ ענות.

יום ראשון מה עוזה לו? אלא
לא נקרא ראשון ולא נקרא אחד,
אלא חמשה עשר סתם, בלי
רשום כלל. אבל התחלה רשום
הממים מיום שני הוא. וכך ראי,
מן פנוי שאין טוב בשני, וממשום לכך
לא רשום ראשון ולא אחד כלל,
והוא בסתם, ומחילה רשום
הימים ביום שני. ונחלקו מים
בבז'ו, ובשארו בימי ח'ר"ש, כמו

שנאמר, והכל פמו שארכיך.

אשר חלוקם של ישראלי
שיידעים להפנס לתוך מה האゴז,
וכדי להפנס לתוך המם משברים
קלפות אלו ונכנסים. מה בתוב
לאחר כל זה? ביום השמיינִי
עצרת תהיה לכם. לאחר ששבריו
כל אלו הקלפות, ושברו כמה
חתיכות, וכמה נחשים קרגז,
וכמה עקרבים שהיו להם באלו
הרי תחשך, עד שפמצו מקום
ישוב ועיר קדושה מקפת חומות
סביב סיב - אז נכנסים אלה,
לעתות מנוחה שם ולשם בה.
והרי באנו הרבר.

זה עצרת, אסיפה, מקום
שנאנס הפל אלה. תהיה לכם,
ולא לאחר, לשם אטם
באדויכם, והוא אהיכם. ועל כן
בתוכה, (תהלים לב) שמחו בה, וכן
צדיקים והרינו פל ישרי לב.

ראשי דמותות

ובל הטע בנשים אשר לא ידרשו
משבח זכר. שם שנינו, אמר רב
יהודה, אין העולם מתנהג אלא
בשני גורמים שباءו מצד איש
שגמצאה חכמת ליב. וזה שפהותוב
שנותה לו וכל אשא חכמת לב
בידיה טו ויביאו מיטה את

דכתיב, (שמות לה) וכל אשא חכמת לב בידיה טו ויביאו מיטה את התחלה

לעלמין. ואילミם בוז יבזו ל' בתיב. הtmp
(תהלים כב) כי לא בזה ולא שקץ ענות.

זמא קדמאתה מאי עבד לייה. אלא לא אקרי
ראשון, ולא אקרי אחד, אלא חמשה
עשרה סתם, שלא רשותא כלל. אבל שירותא
דרשימו דמיין, מיום שני הוי. והכי אהזוי,
בגין דלית טוב בשני, ובגין קה, לא רשים
ראשון ולא אחד כלל, והויב בסתם, ושרי
רשימי דיוםן, ביום שני. ואתפלאגי מים
בבז'ו, ואשתארו ביום ח'ר"ש, כמה
דאתמר, וככלא בדקא יאות.

ובאה חילקהון דישראל, דידייע (דף נה"ט ע"ב)
לאעלאה לגו מוחא דאגוזא. ובגין
למייעאל לגו מוחא, מתברין קלייפין אלין,
ועאלין. מה כתיב לבר כל האי. ביום השמיינִי
עצרת תהיה לכם. לבר דתברו כל הגני קליפין,
ותברו כמה גזיזין, וכמה נחשים קטלו, וכמה
עקרבים דהוו לוז באיןין טויר דחשוכא, עד
דאשכחו אחר דישובא, וקרתא קדישא, מkapא
שורין סחור סחור, כדי עאלו לגבה, למעד
נייחא תפנן, ולמחרדי בה. והא אוקימנא מלחה.
וזא איהו עצרת, בנייש. אחר דמתכNESS כלא
לגביה. תהיה לכם, ולא לאחרא, למחרדי
אתון במאיריכו, ואיהו בהדריכו. ועל דא
כתיב, (תהלים לב) שמחו בי וגילו צדיקים והרינו
כל ישרי לב.

פרשת ראש המתו

יבל הטע בנשים אשר לא ידעו משבח זכר.
(במדבר לא) תפנן תנין, אמר רב יהודה, אין
העולם מתנהג אלא בחרי גונין, דאותו מפטיר
אתה דاستתקחת חכמת לבא. הרא הוא
דכתיב, (שמות לה) וכל אשא חכמת לב בידיה טו ויביאו מיטה את התחלה